

Àudio del prelat: Patir amb paciència els defectes del proïsme

«Seguint els passos de Crist - explica Mons. Xavier Echevarría en l'audio d'octubre-, no ens allunyem davant els defectes del proïsme i, sense victimismes, compreguem que no es tracta de "suportar-lo", sinó d'acollir-lo amb humilitat».

03/10/2016

Al llarg d'aquest any, estem procurant que la misericòrdia de Déu deixi empremta en la nostra vida interior i es tradueixi en obres. Com deia sant Josepmaria, és en les situacions ordinàries on es forja l'ambient més adequat per fer present aquesta bondat de Déu: o el trobem allí o no el trobarem mai.

Així, la convivència amb els altres i el lloc de feina o familiar es transformen en ocasions per identificar-nos amb Ell i, amb aquesta palanca de l'amor, elevar el món a Déu. En aquest sentit, serà molt oportú que examinem com vivim l'obra de misericòrdia que ens disposem a considerar aquest mes: patir i estimar amb paciència els defectes del proïsme.

Amor i sofriment resulten dues realitats difícilment separables. Qui no ha patit per amor a un cònjuge, a un fill o a un amic? De vegades,

aquesta singular combinació pot resultar un misteri, però Jesús des de la Creu ens demostra que aquest va ser el camí recorregut pel mateix Déu. Conscients que el Senyor sap més, quan ens enfrontem a aquest misteri enmig de la quotidianitat, mirem la Creu que serà font de pau.

El fundador de l'Opus Dei aconsellava sempre que portéssim un crucifix a la butxaca, o que ho poséssim sobre de la nostra taula de treball, al costat de la fotografia de les persones estimades. D'aquesta manera -besant-lo o dirigint unes paraules al crucificat-, resultarà més fàcil acceptar les contrarietats del dia, afrontar les nostres derrotes sense desanimar-nos o superar els inevitables desencontres amb els altres. Sant Josepmaria afegia que no s'ha de suportar el proïsme, sinó estimar-lo per recórrer amb ell el camí quotidià.

Perdre la por a la creu, estimar-la, abraçar-la sense por quan arriba en les situacions ordinàries o de manera extraordinària, ens engrandirà el cor i així acollirem als altres quan més ho necessiten. Ens prepararem d'aquesta manera per presentar-nos davant aquest Déu que ens comprèn i ens espera al Cel, disposat a vesar a mans plenes el seu amor infinit sobre la nostra pobra ànima.

Sant Pau descrivia amb aquestes paraules les característiques d'un amor purificat: "L'amor és pacient, és bondadós. L'amor no té enveja, no és presumit ni orgullós. No és groller, no és egoïsta, no s'irrita ni es venja...".

Amics i amigues, si volem de debò el bé dels altres, comprendrem que davant el germà feble no hi ha espai per a les presses, les crítiques o la impaciència. Encara que potser pretenem modelar el proïsme al

nostre gust, i amb facilitat ens pot irritar la seva persistència en els mateixos defectes, ¿no és veritat que Déu ha tingut i té més paciència amb nosaltres?

Durant la transfiguració, mentre el Senyor es gaudia amb el Pare i l'Esperit Sant, els nou deixebles que l'esperaven al peu de la muntanya, intentaven en va curar un noi llunàtic. La manca de fe els feia incapaços d'alleujar el noi, que es va llançar a l'aigua i al foc per fer-se mal. Jesucrist, informat del fracàs dels deixebles, va reaccionar amb una certa nota de desencís, en la qual potser reconeguem la nostra pròpia desil·lusió o distanciament davant els defectes dels altres. "Fins quan hauré d'estar amb vosaltres? -va exclamar el Redemptor. Fins quan hauré de suportar-vos?".

No obstant això, com Jesús havia vingut a la Terra per redimir els

homes, amb gran paciència vers tots, va curar el noi i va explicar als deixebles l'origen del seu fracàs: "Si tinguéssiu fe -els va dir- (...) res us seria impossible ". L'amor profund del Senyor pels homes -per tu, per mi- és la força que el mou a rescatar-nos, a perdonar-nos una i altra vegada, a considerar en nosaltres la dignitat de fills de Déu -que Ell ens ha guanyat- i que està amagada sota les nostres misèries.

Seguint els passos de Crist, no ens apartem davant els defectes del proïme i, sense victimismes, compreguem que no es tracta de "suportar-lo", sinó de acollir-lo amb humilitat. Mirem els altres amb els ulls benignes amb què Déu els mira i ens mira, no amb els nostres. Si amb facilitat ens sorgeix la crítica interna o ens creiem incapaços de suportar per més temps el caràcter d'aquesta o d'aquella persona, cuidem millor el nostre examen de consciència

personal. Qui no es coneix bé, qui no busca la humilitat, tendeix a ser intransigent amb els altres. Sobre això, sant Agustí va escriure que "és millor un pecador humil que un beat superb".

Recordo que sant Josepmaria solia recollir-se davant del Sagrari uns minuts, també en acabar el dia, abans de retirar-se a dormir, per fer balanç de la jornada. Aquests instants davant el Senyor l'ajudaven a recordar les ocasions en què podia haver-se donat més als altres, i demanava perdó a Déu, i ajuda per afrontar millor l'endemà. Només qui coneix la pròpia debilitat, i s'ha rigut una mica de la seva poquesa, descobreix quant necessita de Déu i de la comprensió dels germans.

Únicament una ànima pacient i humil, conscient dels seus defectes, està en condicions d'obrir-se a qui necessita puntualment una mà a la

qual agafar-se, un consell precís o un somriure que expressa una sincera comprensió. Poc s'aconsegueix, en canvi, amb l'enfrontament o amb frases carregades de cinisme o despit.

Sant Josepmaria feia aquest comentari als matrimonis: "Que procureu ser sempre joves, que us guardeu enterament l'un per l'altre, que arribeu a estimar-vos tant que estimeu els defectes del consort, si no són ofensa a Déu". Estimar els defectes del consort, o d'una amiga o un amic, resulta possible quan l'amor és madur. I aquesta actitud no implica que acceptem estoicament els defectes dels altres. Desitgem el bé dels altres, i per tant intentarem ajudar a desterrar aquestes faltes, com poden ser el caràcter colèric o apàtic, el desordre, la sensualitat, la mandra o l'activisme, la impuntualitat, el malbaratament, etcètera.

Aquestes imperfeccions són creus que cada un de nosaltres càrrega durant molts anys, potser de forma permanent. No afegim més pes a la creu que cadascun suporta: la paciència cap al proïsme serà per a molts aquest Cirineu que alleuja la lluita diària i que ens ajuda a identificar-nos amb aquest Crist que camina cap al Calvari, carregant la Creu per nosaltres.

Demanem a la Mare de Déu que ens ensenyi a ser pacients. Ella va saber acollir els apòstols que havien abandonat el seu Fill i va acompanyar maternalment l'Església en els seus primers passos. Estiguem segurs que Maria camina amb nosaltres, ajudant-nos a omplir de comprensió misericordiosa les relacions entre els homes.

► Tots els àudios sobre les obres de misericòrdia

.....

pdf | document generat
automàticament des de [https://
opusdei.org/ca-ad/article/audio-del-
prelat-patir-amb-paciencia-els-defectes-
del-proisme/](https://opusdei.org/ca-ad/article/audio-del-prelat-patir-amb-paciencia-els-defectes-del-proisme/) (09/04/2026)